

der kan bidrage til at standse Forhandlingen paa det Omraade eller lægge denne Sag til Side. Vi kunne derfor ikke være med til at indskrænke Lovforslaget om den kommunale Bestaatning til kun at dreie sig om Afgift af Næringsvirksomhed i visse Tilfælde, eller som jeg hellere vil udtrykke det: forandre Forslaget til Lov om den kommunale Bestaatning til et Forslag til Lov om Næringsafgift, der i høj Grad er forstøkket derfra. Vi kunne heller ikke finde, at den af Flertallet i Betænkningen og nu af den ærede Ordfører ansøgte Grund, at de hidtil gjorte Forsøg paa at gennemføre en tilfredsstillende Løsning af den mellemkommunale Bestaatning ere mislykkedes, skulde være nogen virkelig Grund til foreløbig at lægge Spørgsmaalet om den personlige Kommuneskat til Side. Thi, som jeg har gjort opmærksom paa tidligere, har der efter min Betragtning indtil nu ikke været gjort et eneste alvorligt Forsøg i den Retning. I 1879 blev der fra en enkelt Side gjort et enkelt Forsøg paa at gennemføre en Løsning paa det Grundlag, at Opholdskommunen skulde bestaa i Forhold til sit Behov og i Forhold til sine Skatteyndere. Dette Forsøg vandt ikke Tilslutning fra nogen Side, og efter at det var bristet, blev der ikke gjort videre Forsøg, før, jeg kan gerne sige, Forligsperioden begyndte i 1891. Da kom det Forsøg frem paa ny fra samme Side, og det har man ganske vist bestræbt sig en Del med, dog, efter min Mening, ikke paa nogen indgaaende Maade. Der har ikke været forsøgt nogen indgaaende Forhandling mellem Folketing og Landsting paa det Grundlag, idet der ikke derom nogen Sinde har været nedsat Fællesudvalg. Der har, som sagt, været gjort Forsøg paa det Grundlag nogle Aar, men det gik, hvad jeg var sikker paa lige fra Begyndelsen, saaledes, at det absolut mislykkedes, fordi det ikke hvilede paa et rationelt Grundlag, ikke hvilede paa Righedsstanden med Hensyn til ensartede Regler for Bestaatningen. Det Grundlag, at Opholdskommunen skulde bestemme Skatten af en Indtægt, der flyder i en anden Kommune uden Hensyn til denne anden Kommunes Skatteyndere, er et forkert Grundlag, og jeg troede fra først af, at det var umuligt at naa et virkelig Resultat. Det har da ogsaa vist sig, at Forsøgene paa det Grundlag ere mislykkede, og jeg er ogsaa sikker paa, at det Forsøg, der nu i Dag for første Gang foreligger for det høje Ting, paa at finde en delvis Løsning af den mellemkommunale Bestaatning, vil ganske sikkert mislykkes, fordi heller ikke dette Forsøg hviler paa et

rationelt Grundlag. Jeg kan heller ikke være enig med den ærede Ordfører, naar han siger, at Spørgsmaalet om den mellemkommunale Bestaatning ikke har nogen videre Betydning, idet han ikke tillægger det særlig Betydning, om ogsaa en Kommune kan vinde noget paa en andens Bestaatning. Det er efter min Mening ikke nogen Grund, der med Rette kan ansøres. Saa kunde man ansøre denne Grund paa mange andre Omraader og sige, at som Helhed taget vinder man ikke noget ved, hvordan man fordeler den Skat, som skal udredes af en enkelt Kommune, enten man tager mere af en og mindre af en anden, det er det samme Beløb, der skal fordeles. Ja, det er rigtigt, men det er ikke det, hvorom det egentlig gælder, naar man behandler Spørgsmaalet om den personlige Kommuneskat. Det, som det egentlig gælder om, er at finde en retfærdig Fordelingsmaade baade mellem de enkelte Kommuner og de enkelte Skatteyndere, og vi have tidt og ofte haft Lejlighed til at paavise, at naar ikke den mellemkommunale Bestaatning kan blive gennemført, er der en Uretfærdighed til Stede, hvorved forskellige Kommuner faa en Fordel paa andres Bestaatning. Det er noget, vi alle mere eller mindre have en Erkendelse af. Det er en Uretfærdighed f. Eks., naar der i en Landkommune ligger et større Gods eller Stove, hvis Ejer bor i en anden Kommune, i Kjøbenhavn eller andetsteds, og dette Gods og disse Stove paaføre denne Kommunes Fattigvæsen, Skolevæsen eller Bevæsen meget betydelige Udgifter, uden at man har adgang til at faa tilsvarende Indtægt af Ejeren af denne større Bedrift. Det er noget, som er paataalt saa ofte, og det er den Slags Uretfærdigheder i det hele taget, man skulde søge at afhjælpe ved Gennemførelsen af den mellemkommunale Bestaatning. Men jeg maa gentage, hvad jeg allerede har sagt tidligere: Den mellemkommunale Bestaatning er for sværtigt ikke Hovedsagen for mig ved Behandlingen af den foreliggende Sag. Hovedsagen er en ganske anden — jeg skal senere komme til at berøre det lidt nærmere.

Ser jeg nu paa det samlede Vædringsforslag, Flertallet har stillet, nemlig om "Afgift af Næringsvirksomhed i visse Tilfælde", saa ved jeg ikke rigtig, hvorledes jeg skal betegne dette Forslag. Jeg vil ikke kalde denne Afgift ligesom for en Næringskat, som man kaldte den for Næringsloven af 1857 eller for Loven af 11te Februar 1863 om den kommunale Bestaatning i Købstæderne. En Næringskat, som den gamle Næringskat kan den ikke kaldes, men den kan heller ikke kaldes en Vigningskat eller